

— Avem un contract pentru tine, zise Mama K.

Ca întotdeauna, ținuta ei era demnă de o regină, cu spațele drept, înveșmântată într-o rochie somptuoasă, cu părul cărunt coafat impecabil, însă în această dimineață avea cearcane întunecate sub ochi. Kyllar se gândi că niciunul dintre conducătorii supraviețuitori ai Sa'kagéului nu dormise prea mult de la invazia halidoranilor.

— Bună dimineața și ție, spuse el, instalându-se pe fotoliul din biroul ei.

Mama K nu se întoarse să-l privească în față, ci preferă să se uite pe fereastră. Ploaia din noaptea trecută stinsese majoritatea incendiilor din oraș, dar fumul care se mai ridica încă din multe locuri scâldea peisajul în zori purpurii. Apele Plithului, care despărțea Furnicarul de Cenaria bogată din răsărit, erau sângerii, iar Kyllar nu era convins că asta se datora doar luminii. În săptămâna de după lovitura de palat, invadatorii halidorani masacraseră mii de cenarieni.

— Avem o problemă, spuse Mama K. Victima știe că i se apropie moartea.

— De unde știe? Sa'kagéul nu era de obicei atât de neglijent.

— Noi i-am spus.

Kyllar își masă tâmplele. Sa'kagéul ar fi spus cuiva numai dacă victima se aștepta deja la asta. Apoi, dacă încercarea eșua, Sa'kagéul nu s-ar fi implicat. Iar asta însemna că victima putea fi un singur om: cuceritorul Cenariei, Regele-zeu, Garoth Ursuul.

— Am venit doar să-mi iau banii, zise el. Toate ascunzătorile lui Durzo – de fapt ale mele – au ars în incendiu. Îmi trebuie numai necesarul să mituiesc străjerii porții.

Încă de mic îi dăduse Mamei K o parte din câștigurile lui ca s-o investească. Ar fi trebuit să aibă îndeajuns pentru mituit.

Mama K răsfoi silențios câteva foi din hârtie de orez aflate pe biroul ei și-i întinse una lui Kyllar. La început, nu-i veni să-și creadă ochilor la vederea sumelor. Era implicat în importul ilegal de iarba-furiei și de alte câteva plante ce dădeau dependență, deținea un cal de curse, acțiuni la o distilerie și câteva alte afaceri, o parte a portofoliului unui cămătar, dar și mărfuri ca mătasurile sau pietrele prețioase, a căror deținere era legală, cu excepția faptului că Sa'kagéul prefera să plătească mite de douăzeci la sută în locul taxei de cincizeci de procente. Cantitatea de informații de pe pagina aceea era amețitoare. Nu înțelegea nici măcar jumătate.

— Am o casă? întrebă Kyllar.

— Ai avut, răspuse Mama K. Pe coloana asta ți-am notat mărfurile și bunurile care s-au pierdut în urma incendiului și a jafurilor.

Toate rândurile erau bifate, cu excepția unei expediții de mătase și a uneia de iarba-furiei. Pierduse aproape tot ce deținuse.

— Niciuna dintre expediții nu se va întoarce prea curând, poate chiar niciodată, dacă Regele-zeu continuă să confiște vasele civile. Desigur, dacă el ar muri...

Kyllar intuia direcția în care se îndrepta conversația.

— Aici scrie că partea mea valorează între zece și cincisprezece mii. Ți-o vând pentru un miar. Doar atât îmi trebuie.

Femeia îl ignoră.

— Au nevoie de un al treilea mătrășitor ca să se asigure că lucrurile merg cum trebuie. Cincizeci de mii de gunderi pentru o singură lovitură, Kyllar. Cu banii ăștia, le-ai putea duce pe Helene și pe Uly oriunde dorești. Vei face un bine

lumii întregi și nu va mai trebui să muncești vreodată. Va fi ultimul tău contract.

El ezită doar o clipă:

— Întotdeauna va exista un ultim contract.

— E din cauza lui Helene, nu-i așa? întrebă Mama K.

— Crezi că un om se poate schimba?

Femeia îl privi cu o tristețe adâncă în ochi.

— Nu. Ba chiar va sfârși urându-i pe toți cei care-i cer s-o facă.

Kyllar se ridică și ieși pe ușă. Pe hol, dădu peste Jarl, care rânjea la fel cum o făcuse în copilăria lor, petrecută pe străzi, în vremea în care punea mereu ceva la cale. Bărbatul purta o haină ce reprezenta probabil ultima modă: tunică lungă cu umerii mult prea lași, care contrasta cu pantalonii strâmți, băgați în cizme înalte. Părea cumva halidoran. Părul îi era împletit în codițe subțiri, cu mărgelile din aur la capete; strălucirea lor îi scotea în evidență pielea neagră.

— Am pentru tine o misiune perfectă, zise Jarl, coborându-și vocea ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie auzit.

— Fără ucideri? întrebă Kyllar.

— Nu chiar...

*

— Sfinția Voastră, lașii așteaptă să se mântuiască de păcatul lor, se auzi vocea Vürdmeisterului Neph Dada deasupra mulțimii.

Era un bărbat vârstnic, cu vene proeminente, cu pielea presărată de pete de bătrânețe, duhnind a moarte ținută la distanță cu ajutorul magiei. Răsuflarea îi tremura din cauza efortului depus ca să urce pe platforma din curtea interioară a castelului mare din Cenaria. Pe umeri îi atârnav douăsprezece cordele împletite pentru tot atâtea shu'ra pe care le stăpânea. Îngenunche cu dificultate și oferii o mână de paie Regelui-zeu.

Regele-zeu Garoth Ursuul stătea pe platformă, inspec-tându-și trupele. În față și în centru erau aproape două sute de munteni din Graavar, înalți, cu trunchiurile cât butoaiile, sălbatici cu ochi albaștri, tunși scurt și cu mustăți lungi. De o parte și de alta, stăteau celelalte triburi de munteni de elită, care capturaseră castelul. În spatele lor aștepta restul armatei active intrate în Cenaria după eliberare.

Din fluviul Plith se ridicau cețuri care învăluiau din toate părțile castelul și se strecurau printre dinții ruginiți ai gri-lajelor de fier, înfrigurând adunarea. Oștenii din Graavar fuseseră împărțiți în cincisprezece grupe de câte treisprezece, fără să aibă arme, platoșe sau zale. Erau doar în pantaloni, cu fețele palide privind într-o singură direcție, transpirând în loc să tremure în dimineața rece de toamnă.

Când regele își revizua trupele, nu era niciodată agitație, însă în ziua aceea tăcerea era chiar mai profundă, în pofida miilor de spectatori veniți să privească. Garoth adunase toți soldații de care dispunea și le permiseseră servitorilor cenarieni, dar și nobililor și țăranilor să se uite. Meisterii, cu man-tiile lor scurte vopsite în negru și roșu, stăteau umăr la umăr cu Vürdmeisterii, soldații, meșteșugarii, nobilii, țăranii, ser-vitoarele, marinarii și iscoadele cenariene.

Regele-zeu purta o mantie largă, albă, tivită cu blană de hermelină, care făcea ca umerii săi lați să pară cu adevărat imenși. Pe dedesubt avea o tunică imaculată, fără mâneci, și pantaloni la fel de albi. Albeața veșmintelor oferea chipului său palid de halidoran o înfățișare din altă lume și atrăgea atenția spre ki-ul care-i brăzda pielea. Lujerii negri ai pute-rii se încolăceau pe pielea brațelor sale. Noduri imense se ridicau și coborau, înconjurată de spini ce nu se mișcau doar la stânga și la dreapta, ci și în sus și în jos, formând valuri care-i ieșeau din carne. Pielea îi era zgâriată pe dinăuntru de gheare. Ki-ul nu-i era prezent doar pe brațe. Liniile încolăcite se ridicau pe gât și-i înconjurau fața, iar de acolo mai sus, pe țeasta rasă, unde străpungeau pielea formând o coroană neagră, țepoasă și tremurătoare. Pe obraji îi curgea sânge.

Pentru mulți cenarieni era prima dată când îl vedeau pe Regele-zeu și de aceea priveau cu gurile căscate. Tremurarea când privirea lui se opri asupra lor. Era exact efectul pe care-l dorea.

Într-un târziu, Garoth luă unul dintre paiele lui Neph Dada și-l rupse în două. Aruncă o jumătate și apoi luă douăsprezece paie întregi.

— Așa va grăi Hali, rosti el cu voce încărcată de putere.

Îi făcu semn lui Graavar să urce pe platformă. În cursul asediului, existase ordinul ca soldații să înconjoare curtea aceea pentru a-i măcelări pe nobilii cenarieni. Muntenii fuseseră însă respinși, iar Terah Graesin și nobilii ei scăpaseră. Asta era inacceptabil, inexplicabil și neobișnuit pentru firoșii războinici Graavar. Garoth nu înțelesese ce-i făcuse pe oameanii lui să lupte într-o zi și să fugă în următoarea.

Pe de altă parte, el înțelegea rușinea. În ultima săptămână, muntenii din Graavar robotiseră la grajduri, goliseră oalele de noapte și frecaseră podelele. Nu li se permisesse să doarmă și-și petrecuseră nopțile lustruind armele și platoșele celorlalți. Astăzi urmau să-și ispășească vina, iar în anul următor aveau să fie dornici să-și demonstreze vitejia. În timp ce se apropia de primul grup, cu Neph lângă el, Garoth își liniști ki-ul din brațe. Când soldații urmau să tragă câte un pai, trebuiau să fie convinși că nu sunt influențați de magie sau de vreo toană a Regelui-zeu, care ar fi dorit să-i scape pe unii și să-i condamne pe alții. Trebuia să fie doar soarta, consecința inexorabilă a propriei lor lașități.

Garoth ridică brațele și halidoranii se rugară în cor.

— *Hali vas, Halivos ras en me, Hali mevirtu rapt, recu virtum defite.*

Primul soldat se apropie în timp ce cuvintele se stingeau în aer. Abia dacă împlinise șaisprezece ani și pe buza de sus avea doar umbra unei mustăți. Părea gata să leșine, iar privirea îi alerga nebunește între fața glacială a Regelui-zeu și paie. Din cauza sudorii, pieptul gol îi strălucea în lumina

răsăritului și mușchii i se mișcau spasmodic. Trase un pai. Era lung.

Jumătate din tensiunea băiatului se risipi imediat, însă numai jumătate. Tânărul de lângă el, cu care semăna atât de bine, încât probabil îi era frate mai mare, își umezi buzele și alese și el un pai. Era scurt.

Din rândurile celorlalți soldați ai escadronului se auzi un suspin de ușurare, iar miile de spectatori, care nu aveau cum să vadă dimensiunea paiului, înțeleseseră ce se întâmplase din reacția lor. Cel care trăsesese paiul scurt își privi fratele mai mic. Condamnatul întoarse o privire neîncrezătoare spre Regele-zeu și-i dădu paiul scurt.

Garoth făcu un pas în spate.

— Hali a hotărât, anunță el.

Mulțimea respiră la unison, iar el încuviință din cap spre escadron.

Se apropiară de tânăr, cu toții, chiar și fratele lui, și începură să-l bată.

Totul s-ar fi încheiat mai repede dacă Garoth i-ar fi lăsat pe soldați să poarte mănuși de fier sau să-și utilizeze capetele sulitelor sau lamele late ale săbiilor, dar se gândise că era mai bine așa. Când sângele condamnatului avea să fie împrorșcat, când carnea lui se va fi rupt, soldații trebuiau s-o simtă pe pielea goală, nu pe haine. Voia ca ei să simtă căldura sângelui camaradului pe care-l ucideau. Să învețe prețul lașității! Halidoranii nu se retrag niciodată.

Escadronul atacă entuziast. În jurul condamnatului se formă un cerc și imediat începură să se audă urlete. Agitația trupurilor dezgolite care lovesc un osândit avea ceva intim. Tânărul dispăru repede și spectatorii nu mai puteau vedea acum decât coate ce se ridicau și dispăreau cu fiecare pumn și picioare ce pendulau pentru a lovi. Câteva momente după aceea, apăru și sângele. Tânărul devenise veriga lor slabă, fiindcă trăsesese paiul mai scurt. Așa hotărâse Hali. Nu mai era fratele sau prietenul lor, ci le personifica acum toate greșelile.

Băiatul muri în două minute.

Cu trupurile mânjite de sânge, soldații se aliniară imediat. Respirau cu greutate din cauza efortului și a emoției. Nu priveau cadavrul de la picioarele lor. Garoth se uită la fiecare, căutându-le ochii și stărui asupra fratelui. Întinse o mână deasupra trupului mort. Ki-ul îi țâșni din încheietură, se extinse ca o gheară zimțată și prinse capul cadavrului. Se văzu o convulsie, apoi capul explodă cu un sunet înfundat, umed, care îngrozi zeci de cenarieni.

— Sacrificiul vă este acceptat. Sunteți purificați, decretă el, după care-i salută.

Soldații îi întoarseră cu mândrie salutul și reveniră în formație, undeva în curte, în timp ce cadavrul era îndepărtat.

Regele-zeu se îndreptă către următorul escadron. Următoarele paisprezece iterații aveau să fie foarte asemănătoare. Deși tensiunea încă zbârnâia în fiecare grup – chiar și soldații care trecuseră de pedeapsă puteau rămâne fără prieteni sau rude din alte formații –, Garoth își pierdu interesul.

— Neph, spune-mi ce-ai aflat despre omul ăsta, despre acest *Înger al Noapții* care mi-a ucis fiul.

*

Castelul din Cenaria nu se număra printre primele locuri pe care Kyllar și-ar fi dorit să le viziteze. Se deghizase în tăbăcar, mâinile îi erau murdare de vopsea până la coate, purta o tunică negustorească de lână, pătată și ea, și se dăduse cu câțiva stropi din parfumul special pe care îl inventase maestrul său, Durzo Blint, acum mort. Duhnea doar ceva mai puțin decât un tăbăcar adevărat. Durzo preferase întotdeauna să se deghizeze în tăbăcari, porcari, cerșetori și alte asemenea personaje pe care oamenii respectabili se străduiesc să nu le vadă, fiindcă oricum nu au cum să le evite mirosul. Parfumul fusese aplicat doar pe exteriorul hainelor, așa încât, la nevoie, putea scăpa de el. Miasma se impregna totuși puțin